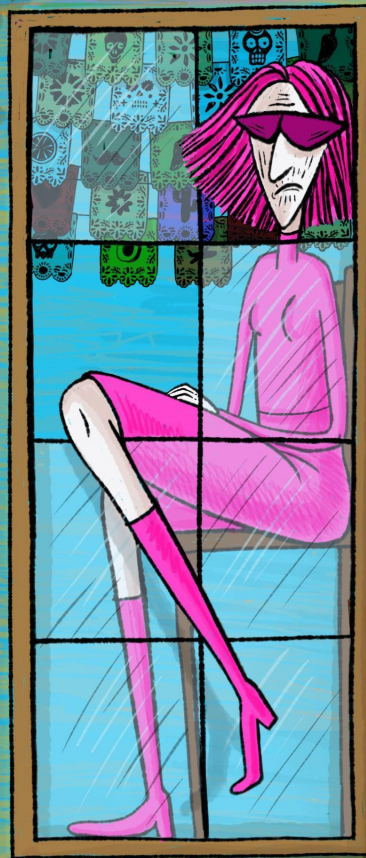
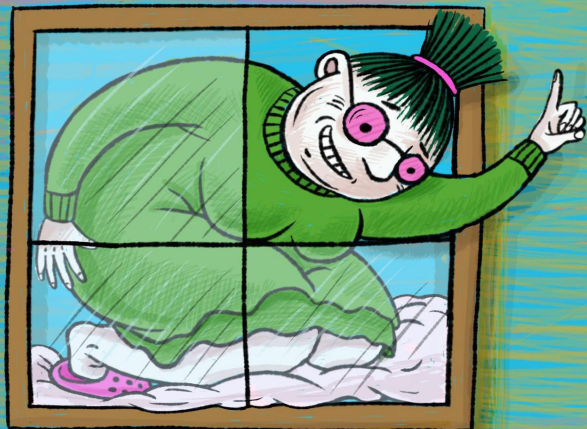
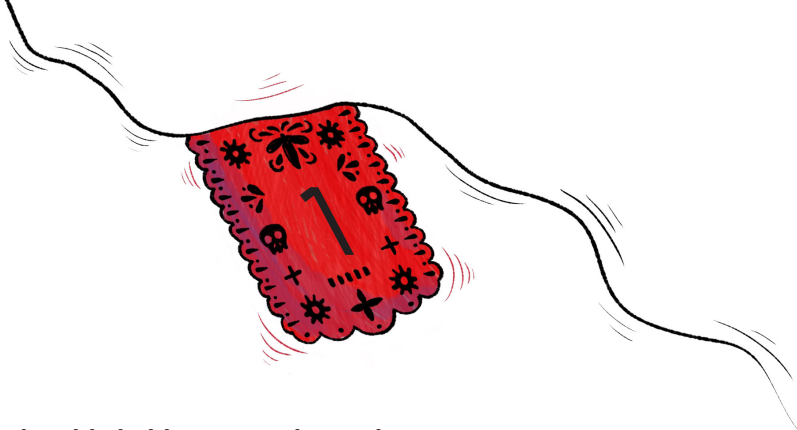

Nevím, jestli to víte, ale tyhle babky žijí v jednom domě.

Ta první bydlí v prvním patře a jmenuje se Vomáčková. Ta druhá ve druhém patře a jmenuje se Kvasničková, no a ta třetí až nahoře pod střechou a jmenuje se Zelí. Hned jak ráno vstanou, už na sebe volají:

„Jak ses vyspala, Kvasničková?“

„Ále, stálo to za starou mexickou bačkoru, Vomáčková.“

„Nepovídej. A co Zelí? Je už vzhůru?“

„Jak to mám vědět? Zeptej se jí sama.“

„Já se jí zeptám. A nebuď tak nakvašená hned po ránu,“ usmívala se Vomáčková a pak z plných plic zaječela: „Zelí? Jak ses dneska vyspala?“

„Do zelena. Totiž... do růžova,“ uchechtla se Zelí a Kvasničková jen zabručela něco jako: „To jsou mi fóry...“ a zabouchla okno.

„Ty, Vomáčková, všimla sis, že Kvasničková je čím dál víc nakvašená?“ vrtěla hlavou Zelí a sundávala si natáčky.

„V poslední době je to s ní horší, to je pravda,“ přitakala Vomáčková.

„No ale víš proč? Víš, nebo nevíš?“

„Vlastně nevím,“ přiznala Vomáčková.

„Tak já ti to teda řeknu. Kvasničkovy se stýská po Mexiku.“

„Po Mexiku?“ podivila se Vomáčková a zalévala přitom kytky za oknem.

„Už je to tak. Mexiko, to je její mládí, Mexiko, to je její všechno...“

„Nepovídej,“ podivila se Vomáčková a trochu přelila truhlík s kytkami, „to jsem nevěděla. Tak dlouho se známe, tak dlouho bydlíme v jednom domě a vůbec nic o sobě nevíme...“

„No právě,“ přitakala Zeli, „ostatně leješ to na chodník, jako každé ráno.“

„Mexiko,“ přemýšlela nahlas Vomáčková. „Kde to vůbec je? A jakou řečí se tam mluví? A nejsou oni tam Indiáni?“

„Jsou, Vomáčková, jsou, to si piš. A je to daleko,“ pokyvovala hlavou Zeli a pak ze sebe z ničeho nic vyrazila indiánský pokřik.

Vomáčková sebou škubla, přestala lít vodu z konvičky na chodník a místo toho začala hledat mapu a starou indiánskou čelenku.

„Je to ve Střední Americe, Zeli,“ ukazovala na mapě, „mluví se tam maysky a španělsky, takže tam Indiáni jsou – Mayové.“

„A co kdybychom se tam rozjely?“ navrhla z ničeho nic Zeli, která si sundala poslední natáčku a pohodila hlavou.

„Rozjely?“ opakovala užasle Vomáčková.

„Myslím rozletěly,“ opravila se Zeli. „Je to přece jen za velkou louží, jak se tak říká. Co myslíš, Vomáčková?“ A nakláněla se z okna, aby viděla, jak se na to Vomáčková tváří.

„No já myslím... myslím...“ dumala Vomáčková a přitom se podržela v drdolu. „Myslím, že bychom měly,“ řekla nakonec.

„Tak platí?“ zatetelila se Zeli.

„Platí!“ zavýskla Vomáčková, nasadila si na drdol indiánskou čelenku a bylo rozhodnuto. Obě to běžely říct Kvasničkové.

„Nesmysl. Neblázněte, babky, vždyť je to moc daleko...“ namítala Kvasničková.

„Někdy to, co je daleko, je nejbliž,“ špitla Zeli.

„A nemáme tolik peněz...“ mračila se Kvasničková.

„Peníze budou a my nebudem,“ namítla Vomáčková.

„Vždyť už jsme moc starý,“ pokračovala Kvasničková.

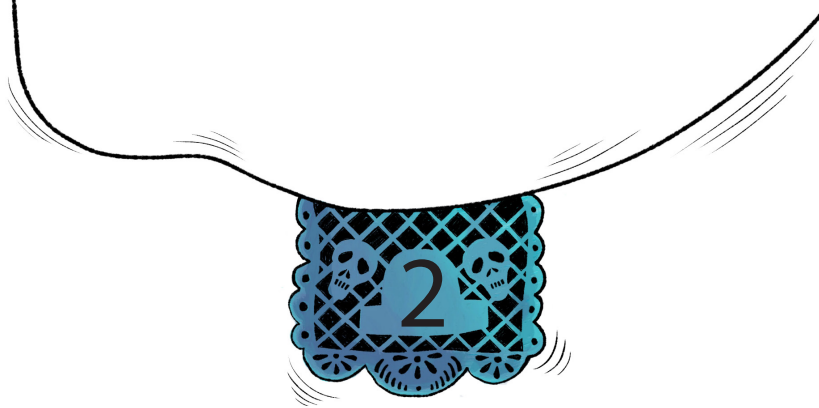
„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek... A taky: Proč bychom se netěšili... A ještě: Odpočinu si až v hrobě... Anebo: Já ti dám stará...!“ zasmály se.

Kvasničkové se na tváři objevil úsměv a obě babky stály jako u vytržení – vidět Kvasničkovou, jak se usmívá, to bylo něco.

„Takže letíme?“ zašeptaly, aby ten její úsměv nezaplašily.

„Letíme,“ vykřikla Kvasničková. Podívala se na stěnu, kde visel mexické klobouk, pak se začala točit dokola po pokoji a falešně prozpěvovala: „Mexiko... Mexikoooo oooo.“

Hned příští den začaly babky shánět letenky. A to nebylo jen tak, obstarat letenky do Mexika. Všechny tři se pěkně nastrojily a vydaly se na letiště. Panečku, letadla lítala jedno za druhým a babky žasly. Ještě nikdy v žádném neseděly.

„Já bych chtěla letět bílým,“ vzdychla Vomáčková.

„Já tedy jediné šedým jako kvasnice, to je moje barva,“ na to Kvasničková.

„Já zeleným, babky, jinak to nevidím,“ byla si jistá Zelí.

Nakonec to ale dopadlo úplně jinak.

„Babky, volali mi z letiště, že to moje bílý letadlo nepoletí, tak letím zeleným,“ oznamovala v pondělí smutně Vomáčková.

„Babky, tak zelený prý stávkuje – to, jestli nevíte, co je, tak je to, že žádný zelený letadla prostě nevzlítnou, dokud těm pilotům a letuškárnám nedaj víc peněz. Předpokládám, že zelených,“ mračila se Zelí.

„Aha. To moje šedý zatím nejspíš poletí, tak nechcete ke mně?“ nabízela Kvasničková.

„Jsem v červenym!“ hlásila Zelí. „Právě mi to napsali. Co ty, Vomáčková?“

„Já zatím nic.“

„Tak tam zavolej, aby nebylo pozdě,“ radila Kvasničková.

„Tak jo, já tam zavolám,“ přikyvovala Vomáčková a celý den volala a volala, až nakonec celá nešťastná k večeru otevřela okno: „Babky, já už jsem z toho vyřízená. Takhle se do Mexika nedostanu.“

„Tak viš co,“ navrhla Zelí, „já tam doběhnu. Stejně musím ven. Slíbila jsem, že zahraju dětem v nemocnici divadlo, než poletíme do Mexika, tak já to prostě sfouknu najednou.“

Pěkně se na to vyparádila, vzala si klobouk se zelenými listy a brýle s červenými obroučkami a hlavně svůj malý kufřík s loutkami a šla.

„Tak helejte se,“ pravila hned, jak dorazila na letiště, a zadupala svými vysokými podpatky, až se jí listy na klobouku zavlnily. „Celej den se k vám Vomáčková ne a ne dovolat... To je nějaký pořádek tohleto? Já si na vás snad dupnu...“

A dupla si a všichni byli hned v pozoru: „My to hned, ale hned dáme do pořádku, paní Vomáčková,“ slibovali.

Zelí nejprve chtěla říct, že není Vomáčková, ale Zelí, nakonec ale neřekla nic. Přece jim to nebude vysvětlovat. Sedla si do křesílka a zatím se rozhlížela. Pak si prohlédla časopisy o letadlech, o pěstování zeleniny, o módě, o jídle, o domácích zvířatech a nakonec si vyndala z kabelky bonbóny a chroupala je. Když už jí to chroupání i čekání přestávaly bavit, vstala, dala si ruce v bok a řekla pěkně nahlas: „Trvá to nějak dlouho, nezdá se vám?“

„Pan ředitel totiž není k zastižení, víte, děláme, co můžeme, vydržte...“ prosili.

„A kdo je to, ten pan ředitel?“ zjišťovala Zelí.

„No to je ředitel přece. Odborník přes letadla a přes všechno zařizování.“

„Aha,“ řekla Zelí a nakysle se usmála: „Tak já ještě chvíli počkám.“ A zase si sedla. Z kabelky vylovila rtěnku a namalovala si pusku, pak si natupírovala vlasy a nakonec se navoněla a čekala a čekala. Přitom ostržím zrakem sledovala, jak na recepci pobíhají, vytáčí telefonní čísla a pořád kroutí hlavami.

„Tak víte co,“ vzdychla po drahé chvíli, „já jdu teď domů, přece tady nestrávím mládí. A vy mi zavolejte, až budete něco vědět.“

Pak vzala papírek a na něj napsala telefonní číslo babky Vomáčkové a pod něj jméno Vomáčková, aby nemusela nic složitě vysvětlovat. A pak odešla jako dáma.

„Tak, Vomáčková, prosím tě, až ti budou volat z letiště, tvař se, že jsi tam byla ty,“ vysvětlovala, když dorazila domů. „Já tam čekala celou věčnost a nakonec jsem jim dala tvoje číslo, ale nevysvětlovala jsem jim, že nejsem Vomáčková, ale Zelí, chápeš? No a teď si jdu uvařit kafe,“ dodala a šla.

„Děkuju ti, Zelí, nikdy ti to nezapomenu,“ radovala se Vomáčková a šla si dojíst koprovku s knedlíkem.